

LBRIS

We know
books

Redactor: Claudia Miloicovici

Tehnoredactare: Georgiana Oprescu

Copertă și ilustrație coperta I: Cristian Andrei

Editor: Florea Firan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
M. ARIA, ANA

Șuița/ ANA M. ARIA; Editor: Florea Firan –
Craiova: Scrisul Românesc Fundația-Editura, 2024

ISBN 978-606-674-347-1

I. Firan, Florea (ed.)

821.135.1.09

© ANA M. ARIA

© Scrisul Românesc

Fundația-Editura, Craiova, 2024

Tel./fax: 0722 753 922; 0251 413 763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

ANA M. ARIA

Suița

THRILLER PSIHOLIC
MISTER. SUSPANS

Scrisul Românesc
Fundația – Editura

CUPRINS

Capitolul I.....	5
Capitolul II	25
Capitolul III	39
Capitolul IV.....	62
Capitolul V.....	83
Capitolul VI.....	99
Capitolul VII.....	116
Capitolul VIII	138
Capitolul IX.....	157
Capitolul X.....	183
Capitolul XI.....	202
Epilog	211

In memoriam:

*Mamei mele, Mihaela Turcu Dumitrescu,
ale cărei idei originale au constituit baza acestui roman.*

CAPITOLUL I

Nu mai știu exact când am zărit-o prima oară. S-a întâmplat așa, dintr-odată. Coincidență sau mai degrabă nu, exact în ziua în care împlineam 40 de ani. Un ghemotoc roșcat, blănos, sărind dintr-un colț al străzii în celălalt, cu o viteză incredibilă.

La început mă întrebam, chiar dacă nu mi s-a părut, dacă nu era doar o închipuire de-a mea, ochelarii care-mi jucau feste sau doar razele soarelui care cădeau ciudat pe obiectele, mașinile și magazinele din jur, creându-mi halucinații optice. Dar nu, jivina sau ce naiba o fi fost, era acolo, prezentă la întâlnirea cu mine, de fiecare dată, în același loc și la aceeași oră. Era **reală**.

În ceea ce mă privește, întâlnirea cu ea devenise un fel de ritual al disperării. Începeam să tremur, de fiecare dată când trebuia să merg la serviciu. De nerăbdare, dar și de teamă. Dezvoltasem un soi de emoții contradictorii, ciudate, care mă făceau să mă simt total nelalocul meu, abia așteptam s-o revăd, deși mi-era și frică de ea, o simpatizam și-mi repugna în același timp, cu aceeași intensitate.

Știam clar că înainte de a traversa la cel de-al doilea semafor, exact când roșul se transforma în verde, nu voi apuca să pun piciorul pe carosabil. Mai întâi va țâșni ea. Îmi va tăia calea, nelăsându-mi nici cea mai mică șansă de inițiativă.

Încercasem, desigur. Să ocolesc locul, să aleg alt traseu, chiar dacă mai lung, să mă abat pe la patiserie, doar-doar voi depăși

ora, momentul întâlnirii. Evident, nu reușeam niciodată. Ceva se petrecea. Parcă intram într-un soi de transă, în momentele acelea nu mai eram stăpână pe nimic în jurul meu, cu atât mai puțin pe mine însămi. Pașii mă purtau ca teleghidată pe același drum, picioarele mele răspundeau unor alte comenzi, mergeam în aceeași cadență, simțeam, știam clar că ea, arătarea, pusese stăpânire pe mine și mă chema să fiu acolo, s-o simt, să mă posezde cu totul. Ceva îmi paraliza simțurile și nu mă puteam mișca, nu eram în stare de nici cel mai mic gest, până ce rotocolul acela de blană arămie nu-mi tăia calea. Devenise o obsesie. Număram pașii, secunde până când avea să apară.

La început, am crezut că e o pisică și, cu îndărătnicia unui vechi obicei, făceam trei pași înapoi și scuipam în sân, apoi mă închinam pe furiș, tot de trei ori, făcând la repezeală câte-o cruce mică. „*Priu, potaia dracului!*” Ajunseser să fie cauza tuturor eșecurilor și nereușitelor mele. Dacă mi se întâmpla ceva neplăcut în ziua aceea, dam vina pe arătarea roșcată care-mi tăiașe norocul.

Dar nu era o mătă, era **altceva**. Alerga mult prea repede, abia o zăream, cu burta lipită de asfalt, tuști! – și nu mai era. De unde ieșea, unde se băga, n-apucam să văd niciodată.

La un moment-dat, mi-am luat inima în dinți și m-am decis să merg să-l văd pe Paul, colegul meu de la catedra de biologie. Trebuia să spun cuiva și el, prietenul meu de-o viață, părea persoana cea mai indicată. Dacă cineva era capabil să dezlege misterul, acela nu putea fi decât el. Mi-amintesc și acum cât de înțelegător a fost cu mine, care probabil arătam nefiresc.

– Ana, nu-ți face griji. Vreun șobolan nenorocit. Adevărul e că, la cum arată orașul, după noua administrație...

– Nu, nu e șobolan, în niciun caz. Exclus!

– Atunci, ce e?

– Nu știi... de-asta am venit să te consult pe tine... În speranța că-mi vei spune ce este... mă cunoști prea bine, de atâția ani, știi că n-aș inventa așa ceva... tu ești biolog, trebuie, nu ai cum să nu știi.

– Liniștește-te! Ești agitată, ce-i cu tine? Chiar nu e cazul, ce naiba...

– Ba e cazul, Paule, e cazul. Pentru că e ceva de care-mi este foarte frică.

– Și animalul ăsta, de care zici... Te atacă, e violent?

– Nu, nu, e altceva!

– Altceva, ce?

Devenise, brusc, atent. Îl irita la culme îndărătnicia mea. Era ca și cum îl contraziceam pe el, care știa mai bine decât oricine, care cunoștea ca nimeni altul lumea animală.

– Altceva, ce anume? insistă.

– O amenințare. Un semn.

– Ce fel de semn, la ce te referi?

– Paule, un semn din cer. Un semn divin!

Izbucni într-un râs prostesc și fără sens care mă irita la culme. Îl dezarmasem. Răspunsul meu îl dăduse gata. Lăsase jos toate barierele și se relaxa, schimbând registrul, amuzându-se pe seama mea. Era exact atitudinea pe care o detestam.

– Nu râde! Tu ești profesor de biologie și trebuie să știi! Am venit la tine să mă ajuți și când colo... Râzi degeaba! Ești un prost!

Se opri din hohotit, ștergându-și ochii cu dosul palmei.

– Iartă-mă, Ana, scumpo... ai fost de milioane! Poți s-o mai spui o dată? Cu aceeași intonație, te rog?

L-am lăsat să-și consume energia care-i mai rămăsese, nu avea rost să-l combat. Îl priveam cum se amuză pe seama mea, ignorant, fără să priceapă o iotă din frământările mele reale.

– Auzi la ea, semn din ceruri... hai c-a fost tare! Bine, adăugă, așezându-se mai bine pe scaun, să redevenim serioși. Cum ziceai că arată animalul ăsta?

În sfârșit, un licăr de speranță.

– Lung, cam de 30 de centimetri, subțire, cu blană scurtă, roșcată pe spinare și albă pe burtă. Aleargă fără salturi, foarte

iute. Are un cap mic, urechi rotunde și privire atentă, rea și feroce. Dinți mărunți și deși, de rozătoare.

— Măi, fir-ar să fie, când ai văzut tu toate astea?!

— Dragul meu, îmi taie calea de un an de zile. Ce este?

Se ridică de la birou și caută printre manualele pe care le avea înșirate în bibliotecă. Scoase una, răsfoi câteva pagini, apoi îmi întinse cartea deschisă.

— Seamănă?

Aș fi fost tentată să zic că da, fără a fi sigură însă. Totul se întâmpla mult prea repede. Paul luă tăcerea mea drept confirmare.

— E o mustela nivalis, scumpo.

— O ce?!

— O nevăstuică, Ana, o inofensivă nevăstuică. Cel puțin, asta ar trebui să fie, după descrierea ta. Deși mă îndoiesc. Nu văd ce-ar căuta o nevăstuică la oraș, astea-s animale sălbatice, de munte. Ar fi un habitacul total neobișnuit, aici, la oraș, în aglomerație.

— O nevăstuică... Adică, o șuiță?

— Nu chiar, citellus citellus, adică șuița pe numele ei popular, e mai mult înrudită cu marmota. E altă categorie.

— La bunici, la munte, li se spune nevăstuicilor șuițe.

— Mă rog...

— Deci pot să consider că arătarea e o șuiță?

Pusesem întrebarea aproape strigând. Probabil că și arătam ciudat, ca o nebună, fiindcă Paul se ridică de la biroul său încet, tăcut, de teamă să nu mă stârneasă și mai tare.

— Poți să-i spui cum vrei..., șușoti, cu voce aproape șoptită. Dar liniștește-te, ce Dumnezeu... e doar un animal amărât... Ana, zău așa, n-ar trebui să te sperie chiar în halul asta...

Își făcu de lucru cu câteva dosare de pe masă și mă privi, intrigat probabil de ieșirea mea.

— Acum ar trebui să mă scuzi, Ana, am ceva treabă...

— Oh, desigur, nu vreau să te rețin mai mult decât e necesar... mulțumesc pentru ajutor... Scuze de deranj, dacă...

— Nu-i nimic... Pe mai târziu...

— Sigur, ne vedem... vorbim...

Am ieșit din cabinetul lui Paul destul de jenată de purtarea mea. Sărisem calul. Mă înfierbântasem mai mult decât era cazul. Dar eram edificată. Avusesem confirmarea că arătarea care-mi bântuia diminețile nu era doar o impresie, o fantasmă de-a mea, ci era reală, exista și venea de fiecare dată să mă hăituiască, pe mine și doar pe mine.

Îmi era drag Paul, prietenul meu încă din studenție. Avea un suflet cald și o fire săritoare. Cam spurcat la gură, dar bun, manierat și extrem de atent. El ne aducea aminte că avem o zi de naștere, că am împlinit atâția ani de căsnicie, că fiii și fiicele noastre au atins vârsta majoratului, nimic nu uita. Bun ascultător, era umărul pe care plângeam cu toții, ori de câte ori aveam probleme.

— Până la urmă mi-am ratat cariera, ar fi trebuit să devin psiholog!, spunea adesea, mai în glumă, mai în serios. Mamă-mamă, ce bani făceam! Așa... nici gagicile nu se uită la un amărât de profesor ca mine!

Meseria lui nu avea, însă, nicio vină în eșecurile sentimentale cărora le fusese victimă de-a lungul anilor. Până apucați să-l cunoașteți, trebuia să treci de bariera vizuală și nu toate femeile aveau răbdarea să încerce, măcar.

Ce-i drept, Paul era, estetic vorbind, opusul unui bărbat al visurilor. Scund, cu chelie, chiar cu un început de burtă, îmbrăcat mai meru demodat, cu o generație sau chiar mai multe în urmă, i-ai fi dat cu cel puțin 10 ani mai mult decât avea. Nu-l avea pe vino-ncoace. De-asta probabil nici nu s-a însurat niciodată. Avusese ceva aventuri, când și când, nimic serios, însă. Mic de statură cum era, îi plăceau femeile înalte. Și nu prea avusese parte de ele.

Într-o vreme, până să-l cunosc pe Greg, flirtasem cu el, așa, mai mult ca-ntr-o joacă. Mă emoționa naivitatea lui,

comportamentul adesea infantil și nevinovat. Fusese îndrăgostit de mine până peste cap, mă aștepta ore în șir să-mi termin programul, doar să mă însoțească cei câțiva pași până la metrou. Dezvoltasem pentru el un soi de sentiment protector, o blândețe maternă care nu-l deranjase, atunci când înțelesese că nu poate exista nimic altceva între noi. Am rămas prieteni și după ce m-am căsătorit. Greg cunoștea povestea și deseori îl tachina.

— Păi dac-o iubești pe Ana, eu ți-o las, Paule, ia-o și fiți fericiți împreună, copiii mei, eu, la fizicul meu, îmi găsesc oricând o prospătură care să fie moartă după mine!

— Ce să spun... renunți la Ana... știu că spui asta doar ca să mă calci pe nervi! Dar chiar așa, la o adică, ai renunța la ea?

Mă enervau dialogurile lor, deloc amuzante pentru mine. Deseori îi afuriseam cu câte un „golanilor!”, după care izbucneam cu toții în râs, în fața câte unui pahar de tărie, care ne relaxa după stresul și munca de peste zi.

Toate astea îmi treceau mecanic prin minte în timp ce corectam examenele elevilor mei de anul 5. Aveam o grupă foarte bună, copiii ambițioși și constanți în eforturile lor. Îi cunoșteam așa de bine, încât aș fi putut să le pun calificativele înainte de a citi răspunsurile.

Atunci a intrat în cabinet **femeia aceea**. N-a fost nevoie să-mi ridic ochii și s-o privesc. Am simțit-o. I-am răspuns aproape mecanic la acel „*bună ziua*”, mai mult șuierat decât vorbit. Citind un fragment care începea cu „*il faut savoir que...*” mintea mi s-a blocat. Mă uitam la coala de hârtie și nu mai vedeam decât „*il faut savoir que...*”. Spaima atât de familiară mie se concentrase în cuvintele acelea, parcă mă aflam pe stradă, în dreptul celui de-al doilea semafor, roșul se schimba în verde, eu ridicam piciorul ca să pășesc, șuița îmi tăia calea, ca de obicei, fiara se oprise și mă privea, se ridicase pe etichetele din spate și mă fixa, creștea și se umfla, ochii ei răi și feroci mă țintuiau, mă paralizau, „*il faut savoir que...*”, nu mai știam nimic, nu mai gândeam, nu-mi mai aparțineam,

aceeași amorțeală care-mi paraliza simțurile mă cuprinsese și acum, frica, frica mă acaparase, am simțit că dacă nu fac ceva voi muri și-atunci spiritul de conservare a funcționat fără greș.

Am izbit cu putere vrafal de examene de pe masă, am sărit în picioare, răsturnând scaunul pe care stăteam, și-am privit-o, într-un final, la rândul meu.

Era acolo. Întregă și cumplită. Nu clipea. Soarele îi bătea din spate coama de păr roșcat. Ochii rotunzi, foarte depărtați unul de celălalt, păreau să nu aibă gene. Un cerc maroniu îi ținea captivi și neclintiți, ca-ntr-un soi de cearcăne foarte adânci. O față mică, ciudată, care părea când rotundă, când ascuțită, când teșită, când botoasă, după cum își schimba poziția capului. Pentru că asta făcea foarte rapid. Își mișca chica aia roșcovană în toate direcțiile. Dar **nu clipea**. O gură cu buze care se ascundeau, una – în bărbia inexistentă aproape, cealaltă – în nasul turtit, ușor lătăreț, cu nări fremătătoare. Mi-am coborât privirea spre mâinile care strângeau ferm, dar delicat, o poșetuță ca de copil. Palmele micuțe, cu degete scurte, unghiile colorate violent cu un maro aproape negru, încovoiate, înguste, fascinant de lungi. Nicio podoabă.

— Ce cauți aici?

Întrebarea mea a sunat aproape indecent de tare în cabinetul gol, scăldat de soarele călduț al aceluși început de martie. Fusese o prostie. Știam prea bine cine e și ce vrea. Și totuși, am încercat să mă ascund după aparențe. Am insistat.

— Cine ești dumneata?

— Mă numesc Sitela Valmunis.

Atunci i-am văzut și dinții. Mărunți, ascuțiți, feroci și parcă mult mai numeroși decât în mod normal. Dinți de rozătoare.

— Și pe cine căutați dumneavoastră?

— Pe doamna directoare.

Era evident. Venise pentru mine. Am zâmbit, ușor, în colțul gurii, nesurprinsă de răspunsul ei.

— Nu este aici. Veniți altă dată.

— Aș prefera s-o aștept. E legat de catedra de biologie.

Catedra de biologie?! Paul?! Un fier roșu îmi sfredeli dintr-odată inima.

— Ce legătură aveți dumneavoastră cu catedra de biologie? E ocupată, n-am anunțat niciun post vacant.

— E ocupată, știu... Dar nu pentru mult timp.

Se apropie câțiva pași, dar nu mai mult.

— Nu știți?

— Ce să știu?

Mă înnebunea prezența ei și aerul de mister pe care voia să-l degaje. Mi se părea că toate relele pământului se strânseseră în această ființă respingătoare, care respira același aer cu mine. Deodată, ușa se izbi de perete.

— Ana, vino repede... Paul, i s-a făcut rău, e la pământ! Am chemat ambulanța, dar...

Vestea adusă de secretară m-a izbit în plin. Paul, doar ce discutase cu el puțin mai devreme. Era bine. Cum, cum să fi căzut pur și simplu din picioare?! Era un nonsens. M-am uitat la femeia din fața mea, cu ciudă. Nu spunea nimic, dar privirea și zâmbetul ei erau echivalentul lui „v-am spus eu!”. Am ieșit val-vârtej, alergând ca disperata pe scări, sărind treptele celor două etaje care mă despărțeau de cabinetul de biologie. Ambulanța sosise, iar Paul primea deja primele îngrijiri.

— Îl vom lua cu noi, doamnă, îmi spuse unul dintre infirmieri. Mai mult ca sigur colegul dumneavoastră a suferit un atac de cord.

— Imposibil..., am îngăimat, șocată de-a dreptul. Paul?... E omul cel mai sănătos din lume... Doar ce-am vorbit cu el, ne-am întâlnit puțin mai devreme și...

— Se pare că nu e chiar așa, mă contrazise cu convingere cadrul medical. Inima. Cu inima nu te joci. Din păcate, e destul de serioasă situația. Va trebui să-i găsiți un înlocuitor pentru următoarele câteva săptămâni. Îmi pare rău...

L-am însoțit pe Paul până la urcarea în ambulanță. L-am ținut strâns de mână, ca pentru a-i da curaj. Am încercat să aflu ceva, să-mi spună măcar câteva vorbe, ce pățise, ce se întâmplase, cum se ajunsese aici. Dar Paul era deja sedat, era semi-conștient, bolborosea ceva de neînțeles. Se agitase, la un moment-dat, iar cadrele medicale m-au îndepărtat.

— Îi faceți rău, doamnă, dați-vă la o parte. Îl veți vizita la spital, acum, înțelegeți...

Am rămas îndelung în fața Colegiului, uitându-mă după ambulanța care plecase demult. Nu știu cât, poate câteva zeci de minute, poate chiar ore. Pierdusem noțiunea timpului. În mână strângeam o bucată de hârtie, lăsată de Paul înainte de a fi despărțiți.

La început nu i-am dat atenție. Pe urmă, m-am gândit că poate era exact ceea ce căutam. Răspunsul la întrebare. Răspunsul lui Paul. Ceea ce făcuse înainte să se întâmple. Poate că asta era cheia.

M-am uitat mai atent. Un colț dintr-o pagină de manual. Nimic foarte clar. Un chenar, ceva culori, câteva litere. L-am răsucit pe toate părțile, față-verso, doar-doar găsesc un indiciu. Chipul femeii de mai devreme, din cabinetul meu, îmi apărui ca-ntr-o străfulgerare, în minte. Cu siguranță că ea fusese. M-am uitat mai îndeaproape și... *Dumnezeule!* Cunoșteam pagina asta, manualul cu pricina, doar ce mi-l arătase de dimineață, atunci când fusesem la el să-l întreb despre...

M-am reîntors în școală, decisă să intru în cabinetul de biologie și să-i întreb pe copii ce și cum. M-a oprit adjuncta mea, Dora, cea care se ocupa cu personalul.

— Ana, ce întâmplare nenorocită! Paul...

— O să fie bine, draga mea, o să fie bine, am încercat s-o încurajez, strângând în palmă ghemotocul de hârtie.

— Noroc, totuși, cu noua suplinitoare! Chiar voiam să-ți vorbesc! Ce șansă!

— Suplinitoare?! Ce... suplinitoare?, am bâiguit, tremurândă.

— Domnișoara Valmunis, cea care te căuta pe tine. Nu știi în ce problemă, dar s-a nimerit să fie aici exact acum, când aveam cea mai mare nevoie. Incredibil!

— Da, incredibil... Ce voia?

— Căuta suplinitoare la biologie. Ce coincidență, prezența ei aici! Îmi pare rău pentru Paul și sper să se facă bine.

— Se va face bine, Dora, Paul e un tip puternic.

— Un infarct e o treabă serioasă, Ana, cu inima nu te joci. Chiar și domnișoara Valmunis...

— Dar mai dă-o dracului pe domnișoara Valmunis!

— Ana!

Dora mă privea siderată. Eu nu mă enervam, de felul meu, și cu atât mai puțin nu înjuram. O șocasem, desigur, cu atitudinea mea. Mă înroșisem toată de furie și frustrare. Paul nu făcuse atac de cord din întâmplare, iar prezența nesuferitei în cabinetul meu nu fusese în niciun caz o coincidență. Eu nu cred în coincidențe, în întâmplări din astea care se nimeresc la fix. Pentru mine era clar că ființa aceea venise să distrugă, să mă distrugă și începuse chiar cu prietenul meu cel mai bun. Trebuia să fac orice s-o îndepărtez. Dar nu procedam corect. Aveam nevoie să fiu mult mai inteligentă decât ea. În consecință, mi-am impus să mă calmez.

— Îmi cer scuze, Dora... Știi, evenimentul ăsta m-a dat peste cap...

Dora mă bătu împăciuitoare pe umăr.

— Oh, înțeleg, desigur, Ana, draga mea, nu-ți face griji în privința mea, știu că sunteți prieteni vechi. E șocant, într-adevăr, să constatăm cât de fragili suntem... Dar domnișoara Valmunis...

Simțeam cum mi se urcă iarăși sângele și cum încep să clocotesc.

— ... e profesoară de biologie. Exact ce aveam nevoie.

Cum să-i spun că era de fapt opusul? Că nu ne trebuia specimenul ăsta în mijlocul nostru, că una ca ea nu aduce decât

răul, că nu face decât să strice și să provoace nenorociri? Cu ce să fi început și ce să-i explic?

— Și bănuiesc că i-ai acceptat referințele, nu?

— De ce nu? E calificată, căuta de lucru, iar noi chiar avem nevoie acum, după cele întâmplate.

— Dar știi bine că nu așa funcționează sistemul, Dora, am insistat eu.

— Știi, știi, draga mea, dar asta este o situație excepțională, iar tipa s-a întâmplat să fie aici, așa că...

Așa că Sitela Valmunis s-a instalat pe post chiar de a doua zi. Nu o puteam contrazice pe adjuncta mea. Într-adevăr, era contra sistemului, dar sistemul funcționa prost, de când mă știam. Suplinitorii s-ar fi perindat, unul câte unul, sau n-ar fi venit deloc. Se plătea puțin. Copiii lui Paul erau în anul 5, ca și ai mei, an decisiv. Nu puteam să mă joc cu situația lor. O suplinitoare constantă, chiar și șuița, era de preferat unui du-te-vino care să fi creat haos. N-o puteam respinge. Nu aveam niciun motiv. Și da, se nimerise acolo exact la momentul potrivit. De fapt, chiar înainte ca nenorocirea să aibă loc. Deci știa. După mine, ea era cauza. Se hotărâse să acționeze și începuse cu cel mai bun prieten al meu. Chiar aici, la locul meu de muncă, în școala mea, sub ochii mei.

Ceva mai târziu, am căutat în cabinetul lui Paul manualul pe care-l răsfoisem amândoi în dimineața aceleiași zile. N-am avut nicio îndoială că bucata de pagină pe care Paul mi-o încredințase era ruptă de acolo. Nu mă înșelasem. Era exact locul în care se vorbea despre nevăstuică. Despre șuiță. Am strâns din dinți, decisă să gădesc o cale s-o înlătur din școală prin orice mijloace, cât mai repede cu putință. Deocamdată, eram nevoită s-o accept. Nimeni nu știa secretul meu. Nu trebuia să dau nimănui de bănuț. Oricum, nu m-ar fi crezut nimeni. Trebuia să adun dovezi. Singurul care știuse fusese Paul. Prima victimă. Trebuia să risc. Trebuia să-mi fac curaj, să-mi iau inima-n dinți și să-i povestesc totul lui Greg.